

JAKPAK JE DNES U NĀ•S DOMA?

NedĀ•le, 29 kvĀ•ten 2016

Tenhle tvor se urĀ•itĀ• narodil normĀlnĀ. Klidnej, vyrovnanej, spokojenej. To se všechno ale zmĀ•nilo jeho souĀ•itĀm se mnou. TakĀ•e v souĀ•asnosti je mĀ•j Ā•tyĀ•nohý junior netýkavka, urĀ•enec, Ā•ĀrlivĀ chudinka a typický mamĀnek. Na jeho obranu však musĀm dodat, Ā•e tyto projevy jsou malĀ, menšĀ neĀ• pĀ•imĀ•Ā•enĀ jeho velikosti.

Na druhou stranu jsem nesmĀrnĀ spokojenĀ, protoĀ•e nic, opravdu nic neroztrhĀ, nic neokouše, hraje si jen se svĀmi „vĀ•cmi“, pĀ•mi jĀdle nenacintĀ a nenadrobĀ (jen by si ty svoje kuĀ•ecĀ kosti nemĀ•l nosit na koberec, hĀje!!!). MĀ•j soupostelnĀk spĀ od devĀti do šesti, pak mu zvednu na oknĀ Ā•aluzii a on sleduje cvrkot na ulici. JĀ se zvolna proberu k Ā•ivotu, z kliky sejmu klĀ•e, nasadĀm boty, obuju zuby, vystrĀ•im psa, do ruky vodĀtko, zabouchnu dveĀ•e, otevĀ•u dveĀ•e, vezmu hovĀnkovej pytlĀk, zabouchnu dveĀ•e… Venku zjistĀm, Ā•e mĀm sice vodĀtko, ale nemĀ obojek a tak jdeme „navolno“.

Na JiĀ•Āku je nĀdhernĀ. Je tu veliký park, plnĀ vzrostlĀch stromĀ a keĀ•Ā, ůstĀ•ednĀ cestu kĀ•ĀĀ cestiĀ•ky do z vše to musĀ pĀ•ipomĀnat jeden veliký zelenĀ list. VĀ•te nebo ne, je to tu obĀ•as nĀ•kde jak v botanickĀ zahradĀ nejen v parku - rozkvetly nĀdhernĀ i zdešĀ pĀ•edzahradky.

TeĀ• celĀ park vonĀ… VonĀ tak, Ā•e si mĀ•Ā•u (a nejen jĀ) udrbat oĀ•i, ruce, celĀ tĀ•lo. Alergie cloumĀ mnoha pejskĀ a nejen jimi, takĀ•e souĀ•asnĀ debaty se mnohdy odvíjejĀ na tĀma: „Zyrtek? Ne, po to spĀm, jĀ beru Xyzal.“ „Tak ten mi nevyhovuje, a co takhle Xados?“ atd. atd. však to znĀte, vy, kteĀ•mĀ jste si takĀ k nĀ•jakĀ tĀ alergii pĀ•imĀ•uchli. Je tu ůĀ•asnĀ plejĀda všech moĀ•nĀch psĀch plemen i jejich kĀ•ĀeneĀ•. Velikosti i barvy pĀ•imo neuvĀ•ĀitelnĀ. ZatĀm tedy ještĀ nikdo nepodlehĀ podobnĀmu nĀpadu, jako se vĀdĀ za hranicemi bĀ•nĀch snĀ•. MyslĀm tĀm barvenĀ psĀ na rĀ•Ā•ovo, zeleno, modro... Ale i to jsem uĀ• na vlastnĀ voka vidĀ•la. den mĀ•j kĀmš plno zĀjmĀ•ndash; buĀ•peĀ•livĀ• vykonĀvĀ svĀ ůhlavnĀ povolĀnĀ domovnice – a sleduje za oknem prochĀzejĀcĀ lidi a pĀ•ĀpadnĀ• zdravĀ kolemjdoucĀ pejsky, nebo si hraje na lodĀ•ii, kde mĀ velkou tašku se všemi hraĀ•kami, pĀ•ĀpadnĀ• sedĀ na štokrdleti vedle mne, a napovĀdĀ mi, co bych ještĀ tak mĀ•la pĀ•ipsat. V meziĀ•ase odpoĀ•ĀvĀ. MĀst mĀ nĀ•kolik – imituje tĀ•snĀ•nĀ pĀ•ed vchodovĀm (kdyĀ• je velkĀ vedro nebo je velmi, ale velmi urĀ•en), na gauĀ•i pĀ•ed televizĀ, stoĀ•en na mĀm mĀstĀ•, obĀ•as se uhnĀzĀ mĀma nohama u poĀ•ĀtaĀ•e, s hlavou na jednĀ mĀ noze, pĀ•ĀpadnĀ• spĀ na vĀdrholci na oknĀ•, a jen vĀjimeĀ•nĀ• pĀ•es deĀ lehnout do postele, kde mĀ kus svĀ deky a malĀ polštĀ•ek pod hlavu. Jo – tenhle muĀ•skĀ je nejrozmazlenĀ•šĀ potvora v mĀm Ā•ivotĀ•… Ale uĀ• si bez nĀ•j neumĀm pĀ•edstavit bĀt. Mj. asi tĀ•mi nebrala nĀ•jakĀ velmi silnĀ antibiotika a visel nade mnou DamoklĀ•v meĀ•, Ā•e nezaberou-li, pĀ•jdu na pĀr dnĀ• do nemocnice, kde budu dostĀvat ATB pĀ•imo do Ā•Āily. Ve Ā•tvrtek jsem jela na odbĀ•ry. A v pĀtek odpoledne mi syn oznĀmil: „Maminko, tak mĀm vĀsledky… Jo, hele, ale je to prĀ•er…“, Ā•ekl se smutnou tvĀ•mĀ. Pak se trochu nadechl, a stĀle ještĀ vĀ•nĀm tĀnem vĀ•tu dokonĀ•il: „No, tak uĀ• ti tam nic nenašĀ, nedĀ se nic dĀ•lat, jsi zdravĀ…“ No, nezabili byste ho? d@niela